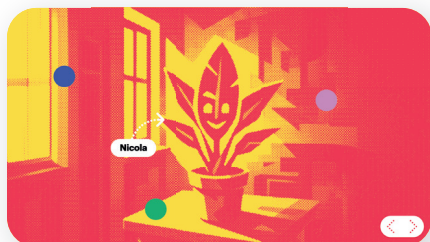

Nicola & Maider

De kamerplant

Nicola was een grote kamerplant. Een Strelitzia, met bladeren zo breed als boeken. Hij stond al jaren op dezelfde plek: vlak bij het raam, waar elke ochtend het licht naar binnen gleed.

Hij kende het ritme van het huis. Wanneer de koffie geurde. Wanneer de buurvrouw begon te stofzuigen. Wanneer de vloer een beetje kraakte vlak voor het regende.

Nicola bewoog niet veel. Maar dat hoefde ook niet. Planten haasten zich niet. Ze letten op.

Ze luisteren. Ze herinneren.

De klap

Op een dag kwam Maider thuis met een klein plantje in haar handen. Bleekgroen, met slappe blaadjes, alsof het zich verstopte. Ze zette het op de vensterbank.

Toen draaide ze zich om, haar rugzak zwaaide tegen de tafel — en die schoof. Nicola wankelde. Eén seconde. Twee. En viel! Zijn pot barstte. Aarde op de grond. Een van zijn grote bladeren scheurde bijna doormidden.

Maider zat meteen naast hem. Ze zei niets en veegde met haar handen de aarde bij elkaar. Daarna plantte ze Nicola opnieuw. Later die avond, terwijl ze in haar eentje de afwas deed, mompelde ze zacht: “Misschien moeten wij twee eens naar buiten.”

De wandeling

Het was een zachte zaterdagmiddag, met het geluid van spelende kinderen in de verte.

Maider droeg Nicola de straat op. Zijn pot rustte stevig in haar armen. Op de hoek stond een groep mensen. Sommigen lachten. Anderen wiebelden een beetje nerveus van hun ene voet op de andere. Elk van hen had een plant vast: een cactus, een varen, een palm in een emmer.

Ze begonnen te wandelen. Zonder muziek. Zonder uitleg. Gewoon stappen, alsof ze iets deden wat vanzelf sprak. Ze wandelden door de stad, tussen parkeerplaatsen en flatgebouwen, onder bruggen, langs winkelramen en vuilcontainers.

Soms keken mensen op van hun telefoon. Iemand riep iets uit een auto. Een kind wees en zei: “Mama, kijk! Die plant gaat wandelen!”

En de stad? De stad keek mee. De stad voelde plots de bladeren langs haar gevels, de wortels boven haar stoepen. Ze herkende iets wat lang geleden onder het beton verdwenen was.

En de mensen? Zij voelden hoe goed het voelde om groen aan te raken. Om iets levends mee te dragen, in plaats van altijd maar haast.

Terug binnen

Die avond stond Nicola weer bij het raam. Maider zat op de bank, haar schoenen uit. Ze keek naar Nicola. Hij wiegde langzaam met een blad, alsof hij iets wilde zeggen zonder woorden.

Buiten flikkerden de straatlantaarns. De stad was stil, maar Nicola dacht aan de wandeling.

Wat als we de verdwenen en onzichtbare natuur weer terugbrengen?

Misschien zou de stad dan weer beter kunnen ademen?

Misschien zouden mensen ook beter voelen hoe belangrijk het is om die natuur te bewaren — buiten én binnen, en in de natuur te leven.

Ik ben maar één grote kamerplant, die meestal rustig blijft staan.

Maar misschien heb ik vandaag wel iets wakker gemaakt — in de stad, en bij haar mensen.